Mizah

Bize ne oldu, Böyle ?

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

Koca şehirler, bir uçtan öbür uca kadar bayraklarla süslenir, duvarlara afişler asılır, dövizler sallandırılır, çoluk çocuk bir donanma günü heyecanı içinde kalır, Halkevlerinde, sokak ortalarında verilen konferansları dinlemeğe koşar, radyonun düğmesini çevirdiğimiz zaman, yalnız ve yalnız bu mevzula ilgili lâkırdılar duyardık:

— Vatandaş, yerli malı kullan!

Gazeteleri açardık, koca koca manşetler: Bize yerli mallarının mükemmelliğinden; salâhiyetli kimselerle konuşurduk: Bize yerli mallarının fevkalâdeliğinden bahsederlerdi.

O hale gelmiştik ki: Yerli mallarını kullanmıyanları neredeyse, bir vatan ve millet haini olarak damgalıyacak, ona şöyle bağıracaktık:

— Kırk katır mı, yoksa kırk satır mı?

Bir bonmarşeden, bir dükkândan içeri girdiğimiz zaman, şayet tezgâhtar bizi tanıyorsa, başka müşterilere işittirmemek için, tâ yanımıza, burnumuzun dibine sokulur, kulağımıza eğilir, tıpkı bir esrar, bir afyon, bir eroin kaçakçısı gibi hafif sesle mırıldanırdı:

— Alâ, İngiliz kumaşlarımız var. Bilmem, rağbet buyurulur mu?

Yahut:

— İtalyadan bir parti şapka geldi!

Derlerdi.

Biz, kimseye hissettirmeden bu İngiliz kumaşlarını veya İtalyan mallarını alır, paket yaptırır, koltuğumuzun altına sokar, kaçak mal götürür gibi evlerimize götürür, sırtımıza veya başımıza geçirirdik. Soranlara, gizli din kullanan bir insan gibi, titrek bir sesle:

— Yerli malı!

Diye yalan söyler, hiç bir kimsenin yanında küçük düşmemek, İslâm mahallesinde domuz eti yiyen bir adam haline gelmemek için dikkat eder, sanki: yüzümüze tükürülmekten korkardık!

Yerli mallar haftası geldi mi, ne beyanatlar dinler, ne yazılar okurduk:

Yok, bu sene şu kadar milyon metre yünlü kumaş imal edilmiş!

Yok, bu kadar milyon metre pamuklu bez satışa arzedilmiş!

Yok, gelecek sene, bu miktar şöyle milyon metreyi bulacakmış!

Sırtına İngiliz kumaşından elbise giyenlerimiz bile, saklıyamadığı bir gururla:

— Eh, artık, derlerdi. Bir sanayileşme devrine girdik. Dev adımlarla ilerliyor, gitgide Avrupaya yaklaşıyoruz. Artık onlara muhtaç olmadan yaşamak imkânlarını elde etmiş bulunuyoruz. Harice muhtaç olmamak, ne büyük bir kazanç. Var olsun, berhüdar olsun bu işi tahakkuk ettirenler!

Bizler, bu hayal ve neşe âlemi içinde kanat çırpar, kürek çeker, pupa yelken ilerlerken; tok bir ses, aklımızı başımıza getirdi. Adeta gördüğü tatlı rüyadan uyanan kimselere döndük.

Bir gün Başvekil dedi ki:

— Arkadaşlar, köylü çıplaktır! Onu giydirecek kadar imalât yapamıyoruz. Kendimizi aldatmıyalım.

Adanada pamukçular şöyle bağırdılar:

— Biz, bezi ancak mezarımızda görüyoruz!.

Arkasından gazetelerde bir haber:

«Bir heyetimiz, Amerika ve Japonyaya kumaş satın almağa gidiyor.»

Minareden düşmek, attan inip eşeğe binmek gibi bir şey! Bu koca sanayiimize, bu birer heyulâ gibi gözlerimizde büyültülen fabrikalarımıza birdenbire ne oldu böyle? Böyle birdenbire ne oldu ki: Bir atom bombasiyle Nagazaki'leri, Hiroşimaları hâk ile yeksan olan, mağlûp Japonyaya bile el açacak, ondan medet umacak hale geldik?

O, koca koca dövizler; o, allı pullu beyanatlar; o, milyonlarca metre kumaşlarımızı çıkaran tezgâhlarımız nerelere gitti?

Elhamdülillâh harbe girmedik ki: Romanyada, Bulgaristanda, Çekoslovakyada, Avusturyada, Almanyada olduğu gibi fabrikalarımızın sökülüp götürüldüğünü iddia edelim!

Hani, denizde müthiş bir fırtına kopmuş da, yelkenlinin Rum kaptanı duaya başlamış:

— Allahım, demiş. Sağ, selâmet toprağa ayak basalım da, Aya bilmem ne klisesine şu geminin direği kadar bir mum götüreyim!

Bu duayı dinleyen arkadaşı:

— Yahu, demiş. Bu geminin direği kadar mum, o söylediğin küçük kilisenin kapısından bile içeri girmez.

Kaptan ,yavaş sesle:

— Aldırma, demiş. Ben Allahı aldatıyorum!

Yoksa, iş böyle miydi?

— Düşünme be birader, binin yarısı beşyüz...

— Yarısı değil, iki mislini düşünüyorum. Öbür gün kira vereceğim, yirmi lira lâzım!

Amerika'nın hüriyet heykeli Karadeniz sahillerinde :

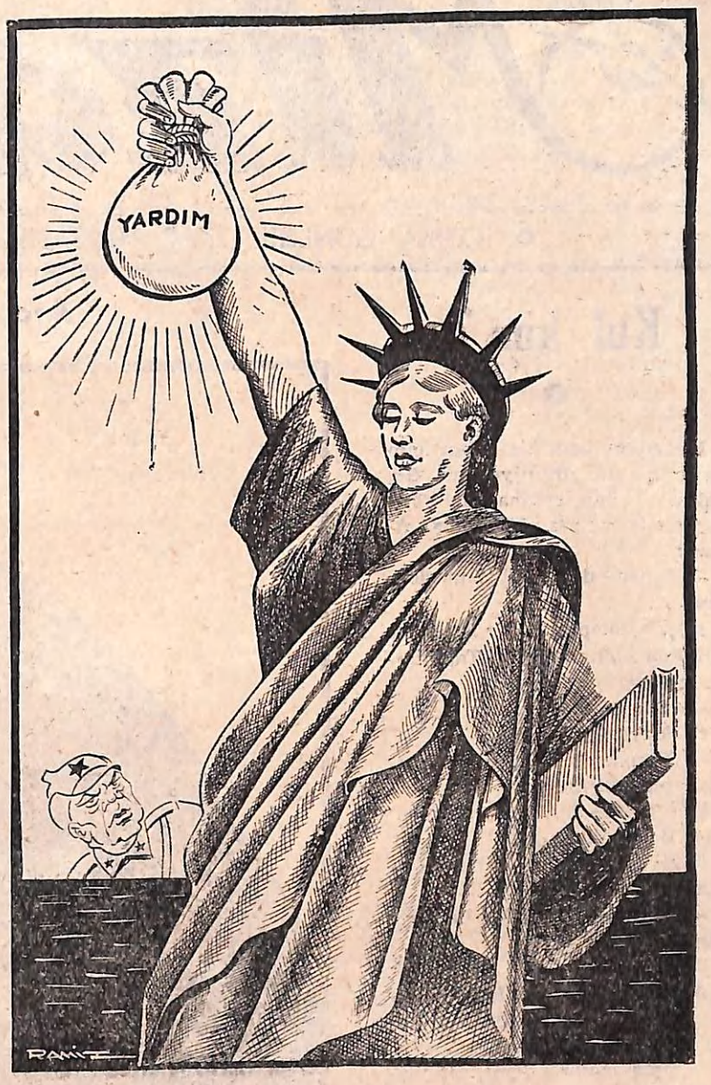

— Bu meşale pek gözümü kamaştırdı!

FIKRALAR

Yakalık

Hayatta epey zorluk çektikten sonra muvaffak olmuş bir iş adamı arkadaşlarına anlatıyordu:

— Hattâ bazan öyle anlar oldu ki, arkama giyecek gömleğim yoktu.

Babadan kalma servet sahiplerinden biri:

— Ya? diye hayret etti. Peki, yakalığınızın düğmesini nasıl takıyordunuz?

Ustalık

Aktör Burhanettin Tepsi, ağzı çok kalabalık ve çok pis bir arkadaşiyle münakaşa ediyordu. Fakat o, münakaşayı edep dairesi haricine çıkarmış, durmadan küfrediyordu. Bir aralık Burhanettin Tepsi de dayanamadı. Onun tarziyle kendisine hitap etti ve çok ağır bir kelime kullandı. Muhatabı, istihfafla onu süzdü:

— A, dedi. Bu kelimeyi biraz evvel ben kullanmıştım. Sen benden öğrendiğini satmağa kalkıyorsun!

O zaman Burhanettin Tepsi, omuzlarını kaldırdı:

— Ne yapayım, be birader? dedi. Kavga ilmini sen, benden daha iyi biliyorsun!

"MİZAH"

Yeni idarehanesine taşınmıştır.

Adresi şudur:

İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10

Bahis

Kemal Tözem, eski bir arkadaşına rastgelmişti. Ankaranın Ulus meydanında beraberce yürüyorlardı. Arkadaşı sordu:

— Bilmem, dedi. Evlenmiş olduğumu biliyor musun?

Kemal Tözem, evvelâ hayret etti:

— Hayır!.

Diye kekeledi. Sonra eski arkadaşının kılığına, kıyafetine baktı; her şeyi düzgündü. Halbuki, bu arkadaş, bekârlığında gayet hırpani gezerdi. Bu mukayeseyi yaptıktan sonra:

— Mutlaka, dedi. Karın, çok iyi bir kadıncağız..

Arkadaşı atıldı:

— Öyle mi? dedi. Nesine banse girersin?!

Benzetmek

Vakit gazetesi başmuharrirlerinden ve Halk Partisi milletvekili Asım Us, utanacak bir arkadaşiyle beraber bir gazinoya gitmişti. Sohbetin tam tatlı, tam gizli bir sırasında eskiden tanıdığı arkadaşlarından biri, masasına yaklaştı, bir iskemleyi çekti ve pervasızca oturdu. Asım Us, bu hareket tarzına şaştı. Fakat, masasındaki arkadaşına, bir esbabı mucibe bulmak lüzumunu hissetti, iskemleye oturan eski arkadaşını gösterdi:

— Bu, dedi. Halk Partisine benzer. Oturacağı yerlere daima davetsiz gelir!

Namuslu adam

Kendisine borçlu olan adamı sıkıştırmıştı:

— Haydi, diyordu. Borcunu ver bakalım!

Borçlu, boynunu büktü:

— Rica ederim, dedi. Biraz daha müsaade. Zaten sanatı değiştirdim, yakın zamanda, bütün borcumu gayet suhuletle ödiyeceğim..

Alacaklı ısrar etti:

— Hayır, dedi. Mutlaka bugün isterim!

Borçlu o zaman:

— Pekâlâ, dedi. Yalnız rica ederim, bankaların kapanma saatine kadar müsaade et. Onlar kapanır kapanmaz paranı getiririm.

Söyletene bak!

Annesinden biraz evvel dayak yiyen çocuk babasına sordu:

— Baba, annemle sen niçin evlendiniz?

Adam biraz düşündükten sonra şöyle bir cevap verdi:

— Vallahi, yavrum, evlenmeseydik, çocuklarımız olmazdı, sen ve ağabeyin dünyaya gelmezdiniz.

Çocuk:

— Pekâlâ, dedi. Madem ki evlendiniz, çocuklarınız oldu, neye hâlâ beraber yaşıyorsunuz?

Balo

Hakkı Tarık Us Basın Derneği balosunu tertip etmiş, bilet satma işini de müessesesinin kıdemli mensuplarından Reşit Halit Genç'e vermişti. Bir iki gün sonra Reşit Halit:

— Efendim, biletler bitti, diye geldi.

Tarık Us şaşırmıştı:

— Hepsi satıldı mı?

— Evet, efendim.

— Hayret! Bu kadar kısa zamanda? Nasıl yaptın bu işi?

Reşit Halit anlattı:

— Gayet kolay bir usulle, efendim. Birisinin yanına girerken biletleri elimde tutuyor, «ayın 16 sında meşgul musunuz?» diye soruyordum. Elimde balo bileti olduğunu gördüğü için adam: «Evet, maalesef o gece bir yere davetliyim,» diyor. O zaman ben hemen bir bilet uzatıp: «Çok iyi efendim. Balomuz ayın 15 şinde» diyordum.

Eski nükteler:

İş yüz suyunda

Büyük Reşit Paşa, cömertliği ile meşhurdu. Hele kendisine boyun eğen, yardım istiyen kimseleri katiyyen reddedemez; elindeki, avucundakini vermekten çekinmezdi.

Bu halini bilen o zamanki ricalden mütercim Rüştü Paşa, kendisini; «Zalim ve mazluma muin, müstahak ve gayri müstahaka hâmi» olarak vasıflandırmıştı.

Bir gün azledilmiş vezirlerden biri olan Hekimbaşı İsmail Paşa, Büyük Reşit Paşaya müracaat etti:

— Sefil bir haldeyim, dedi. Çoluk çocuk lâbada ile ekmek yemeğe kadar düştük!

Büyük Reşit Paşa, müteesir oldu, kâhyası Reşit efendiyi çağırdı, kulağına eğildi, yavaşça:

— İsmail Paşa hazretlerinin ihtiyaçları varmış, dedi. Kendilerine iki yüz lira hazırlayıp takdim ediniz!

Kâhya Reşit efendi, İsmail Paşa gittikten sonra, Büyük Reşit Paşanın huzuruna girdi:

— Devletlüm, dedi. Bugün, iki yüz lira mevcudumuz yoktur. Emrederseniz, bunu borç olarak alacak ve İsmail Paşaya takdim edeceğim. İllâ velâkin İsmail Paşa sizden zengindir, borç alıp ona vermek günah değil mi?

Büyük Reşit Paşa:

— Reşit efendi, Reşit efendi! diye bağırdı. İsmail Paşanın benden zengin olduğunu bilirim. Fakat, bana müracaatla, ihtiyacı olduğunu söyliyen bir veziri ben reddedemem. Git, nereden bulursan bul, bu parayı ver!.

Keramet sahipleri

Abdülmecidin ihtisap ağası meşhur Hüseyin Bey, bazı meseleleri konuşmak üzere bütün esnafı davet etti. Hepsini de büyük bir azametle kabul etti ve onlara lâzım gelen emirleri verdi.

Sıra, yoğurtçulara gelmişti. Onlar, kapıdan içeri girerlerken, Hüseyin bey iğnelenmiş gibi ayağa kalktı. Ne kadar mağrur olduğunu bilen maiyeti, onun bu haline şaşkınlıkla bakarlarken, Hüseyin bey:

— Bunlara hürmet lâzımdır, dedi. Çünkü keramet sahibidirler, suyu dondurup yoğurt yaparlar!

SAYI: 38 CİLT: 2 Fiatı 15 Kuruştur 28 MART 1947

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

Kul kim?

o

Bir adam, açık bir kabın içinde evine süt götürüyormuş. Sokakta anadan doğma bir körle çarpışmışlar, süt dökülmüş. Adam:

— Eyvah, demiş. Sütümü döktün!

Kör, o zamana kadar sütün ne olduğunu bilmiyormuş. Taaccüple sormuş:

— Süt te nedir?

Öteki izahat vermiş:

— Canım, demiş. Su gibi ama, rengi beyaz.

Kör beyazı bilir mi? Şaşmış:

— Beyaz da nedir?

Diye sormuş. Öteki beyazı izah etmek kastiyle:

— Şey, demiş. Yâni kuğuya benzer!

— Kuğu mu?

Adam bakmış ki: Kör, kuğuyu da bilmiyor. Kolunu bir kuğu boynu gibi bükmüş:

— İşte canım, demiş. Böyledir ya!

Kör, eliyle adamın kolunu yoklamış:

— Ha, demiş. Beyazın ne demek olduğunu anladım!

Pamuk müstahsilleri, Adanada Ticaret Bakanına bir sürü şikâyette bulundular. 7 Eylûl Kararlarının isabetsizliğinden bahsettiler. Pamuğun çok düşük fiyatla satın alındığın söylediler.

Bu arada Seyhan Milletvekili Kasım Öner isminde bir Halk Partili söz aldı, pamuğa zam yapılmasını Bakandan isterken:

— Çiftçi kullarınızın bu dileğini yerine getirmenizi rica ederim!

Demek, mânasızlığında bulundu.

Ne oluyoruz? Yoksa Halk Partili bazı milletvekilleri, köylüyü ve çiftçiyi, bir kul gibi mi görmeğe başladılar?

Asgarî, eşit haklara malik bir vatandaşı, kul menzilesine indirmek gayretkeşliğinde bulunan bu milletvekilleri; yoksa *demokrasiyi*, körün «*beyaz*» hakkındaki hükmü gibi mi, yâni, kısaca, yoklamakla mı anladılar?

Mizahçı

Ara Seçimleri yakında başlıyor:

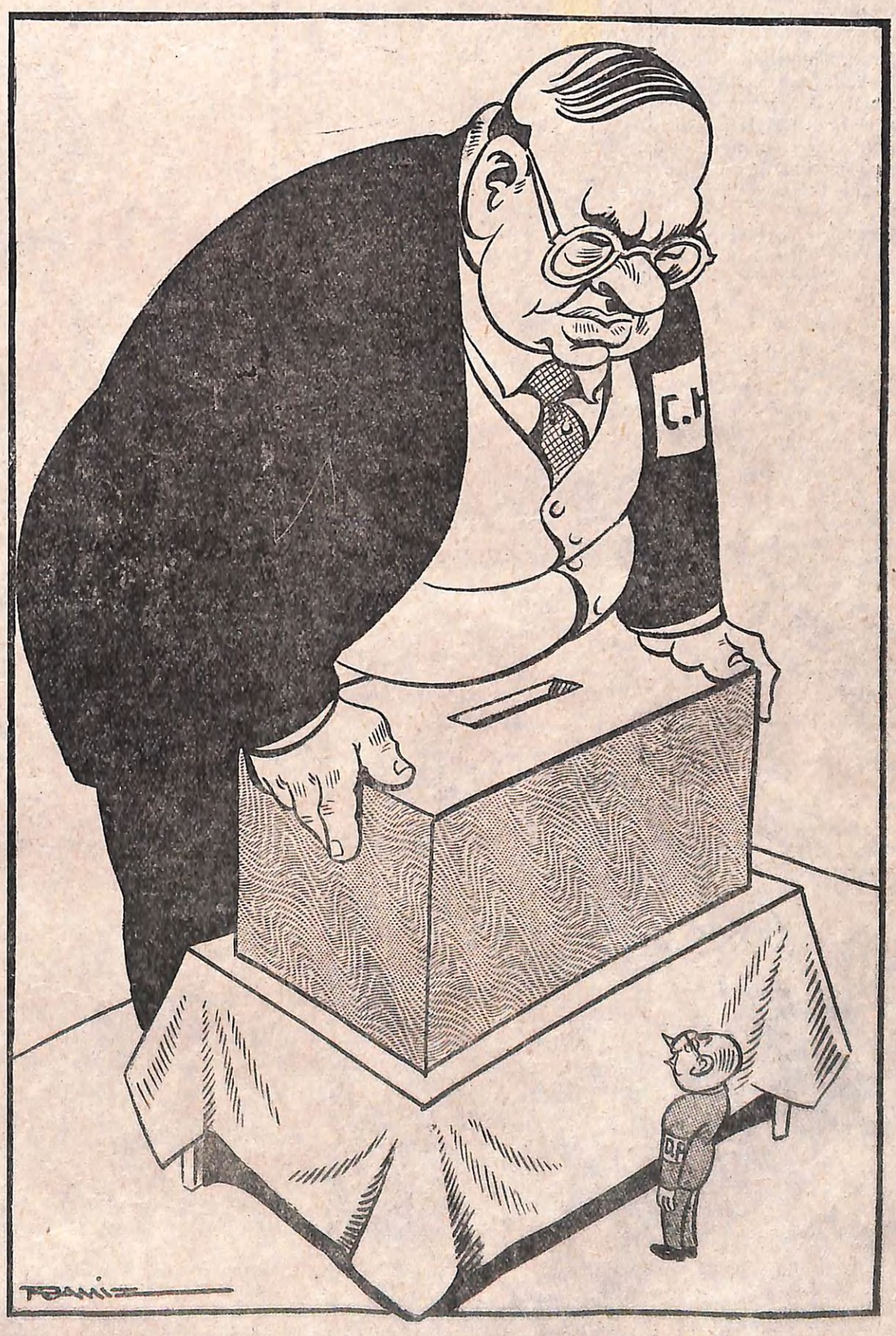

C. H. P. — Gene lütfettim, sen de müşahid olarak bulun!

İç ve dış

Bir Amerikalı gazeteci memleketteki siyasî hayat hakkında malûmat edinmek istiyordu:

— Sizde kaç parti var? diye sordu.

— İki parti var.

— Demek memleketinizde iki ayrı fikir cereyanı mevcut?

— Hayır, iki parti oluşu ondan değil. Her işin bir dış yüzü, bir de içyüzü var da ondan!

Mâazallah...

«Evlilikte saadet» denen ezelî ve ebedî dava konuşuluyordu.

Kadınlardan biri:

— Bütün kabahat erkeklerde, dedi. Eğer bir erkek karısının «yap» dediğini yapsa, «yapma» dediğini yapmasa, «git» dediği yere gitse, «gitme» dediği yere gitmese boşananlar bu kadar çok olmaz.

Erkeklerden biri güldü:

— Orası öyle ama, dedi. Dul kadınların sayısı artar.

Terkib-i bend
III.

Yandınsa cihanın briçinden, pokerinden,
Bir tatlı oyun belle de kurtul kederinden...

★

Bir tatlı oyun belle, ki versin bire yüz bir,
Altınlar akıtsın senin altın kemerinden...

★

Kem görme, ki dünyada kolay marifet olmaz,
Devletlû huzurunda baş eğmek hünerinden.

★

Altındaki koltuk kabarır her oturuşta,
Kalkarsan eğer gördüğün erkâna yerinden.

★

Mazlumu boğup ıslığa, tut zalime alkış;
Bir başka kazanç elde edersin beherinden...

★

Sen kıymeti meçhul olan eşhasa baha biç,
Kıymet biçilir zatına kat kat değerinden.

★

Sırtın yere gelmez, yedi ay yetmişe varsın,
Geçsin yediyüz ay 7 Eylûl üzerinden!

★

Kâşaneler inşa ediyor yüz suyu her gün,
Kırk yılda bir ev çıkmaz avuçlarla terinden!

★

Bundan beter olmam diye bundan beter oldun,
Hak saklasın artık bu hayatın beterinden.

★

Giydiklerin âteş, yediğin, içtiğin âteş:
Gezdikçe kıvılcım saçılır zerrelerinden.

★

Onlar, ki ferahtan sana dem vurmadadırlar,
Bahsetmediler gitti ucuzluk haberinden...

★

Bir gün alırız biz diye satmaktan usandık;
Her gün boşalup durdu dolap, cekmece, sandık!

Deli Ozan

Hesaplı

Yazın nereye gideceklerini konuşuyorlardı. Karısı:

— Ben bu sene yine Adaya gitmek istiyorum, dedi.

Kocası burun büktü:

— Geçen sene de Adadaydık. Bu sene başka yere gitsek daha iyi olmaz mı?

Kadın:

— Hayır, dedi. Başka yere gitsek yeni ağızlardan eski dedikoduları dinleriz. Halbuki eski ahbaplar, bu sene muhakkak yeni dedikodular uyduracaklardır.

Nezaket

Daktilosunu karşısına almış, borçluya mektup yazdırıyordu:

— «Daktilom kadın olduğu için ,sana söylemek istediklerimi tamamiyle yazdıramıyacağım. Ben terbiyeli bir adam olduğum için, aklımdan geçenleri yüzüne karşı da söyliyemem. Fakat sende bu iki mahzur da olmadığına göre, aklımdan geçenleri anlarsın...»

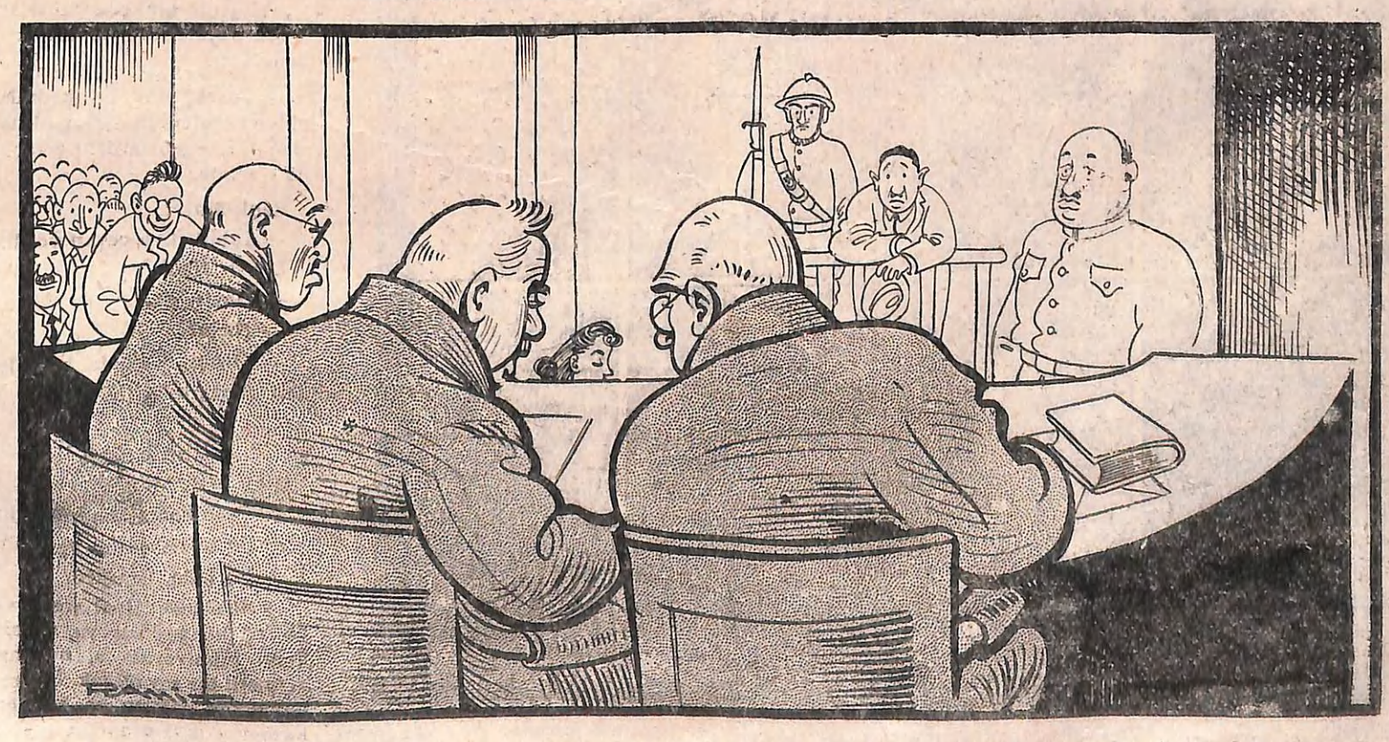

— Suçluya üç lira para cezası, dört ay da hapis verelim..
— Hayır, hayır... Son çıkan şiirlerden on tane okutalım, daha iyi!

7 Gece 7 Gündüz

— BİZİM İZİDOR —

Yazan: PALAZ

Bizim Gazeteciler Cemiyetinin balosu, az daha, bu senenin en muvaffak toplantısı olacaktı. Elbiseler nefis. Kadınlar güzel. Erkekler şık. Orkestra mükemmel. Fazla kalabalık yok. Herkes masasında. Dansedilen pist tramvay arabasına benzemiyor. Erkekli, kadınlı rahat rahat yürünüyor ve zıplanıyor. Bütün bunlar böyle iken baloda ufak tefek de olsa bir iki şey aksadı. Size evvelâ küçük bir hikâyecik anlatayım:

Yahudinin biri İspanyada boğa güreşine gitmek istemiş. Stadyomun kapısına yanaşmış. Fakat cepte metelik yok. Herkes harıl harıl biletini alırken Yahudi bir yolunu bulup da nasıl bedava gireyim diye düşünüyor. Bir aralık bir sestir haykırmış:

— Pikador!!!

Kalabalık orta yerinden yarılmış. Ve boğa ile döğüşeceklerden biri atının üstünde geçmiş, stada girmiş. Yahudi yine düşünüyor. On dakika falan sonra ikinci bir sesli ilân:

— Matador!!!

Yine kalabalık ikiye bölünmüş. Kapılar açılmış. Atının üstünde döğüşeceklerin ikincisi içeri girmiş. Bu hale bizim Yahudi hayran. Kafasında bir takım fikirler çakmağa başlıyor. Derken ayni ses tekrar bağırıyor:

— Torreador!!!

Yine ayni vaziyet. Kalabalık yol vermiş. Asıl kahraman, âlemin takdir nazarları önünde, döğüş meydanına dalmış. Bunu da gören Yahudi artık dayanamamış. Sırtındaki rödengotun sağ kuyruğunu tıpkı boğa güreşçileri gibi, sol omuzuna atmış, var kuvvetiyle kendi ismini bağırmış:

— İzidor!!!

Ve yürümüş içeri girmiş. Şimdi durup dururken bu hikâyenin de ne lüzumu var diyeceksiniz? Bizim baloda da Taksim gazinosunun İspanyol artistleri dansedecekler. Yâni her akşamki malûm numaralarını tekrar edecekler. Bir de baktık büyük tiyatro, resim, edebiyat münekkidi, fıkra ve roman muharriri yüksek kaliteli bankacı Fikret Âdil mikrofon başına geçti. Biz bilmiyorduk meğer hazret İspanyol dansları mütehassısı imiş de. Tuttu uzun uzun her dansı izah etmeğe başladı. Yok köyün ağası kızını misafirlere takdim edermiş, yok misafirler kızı sevrelermiş filan filan...

İspanyaya gitmeyen, ispanyolca bilmeyen hattâ zannederim hayatında tek bir İspanyol tanımamış olan Fikret Âdilin bu ukalâlığı karşısında bir dostumuz yukarıki hikâyeyi anlattıktan sonra:

— Anlaşılan, dedi, bu da bizim matbuatın İzidor'u olacak.

o o o

Olmayacak dua

Bir fikir münakaşasına dalmışlardı. Kadınlardan niçin dâhi yetişmediği konuşuluyor, lehte, aleyhte bir çok mütalâalar ileri sürülüyordu. Bir aralık Doğan Nadi:

— Farzedelim ki kadınların aklı erkeklerden üstün olsun, o zaman aralarında dâhi çıkar mı? diye sordu.

Salih Murat:

— Tabii! diye cevap verdi.

Doğan Nadi:

— Hayır, dedi.

— Niçin?

— Olsun demekle kadınların aklı olmaz ki!

Vah! vah!

İki yaşlı kadın konuşuyordu:

— Şu bizim çocuk ne talihsiz!

— Ne oldu, hemşire?

— Ne olacak! Hani «rekor» dedikleri bir şey var ya, ne olduğunu bilmiyorum a, her halde kıymetli bir şey olacak. İşte mektepteyken onların en büyüğünü kazanmıştı. Sonra dün bir müsabakada koştuğu zaman bu rekoru kırmış!

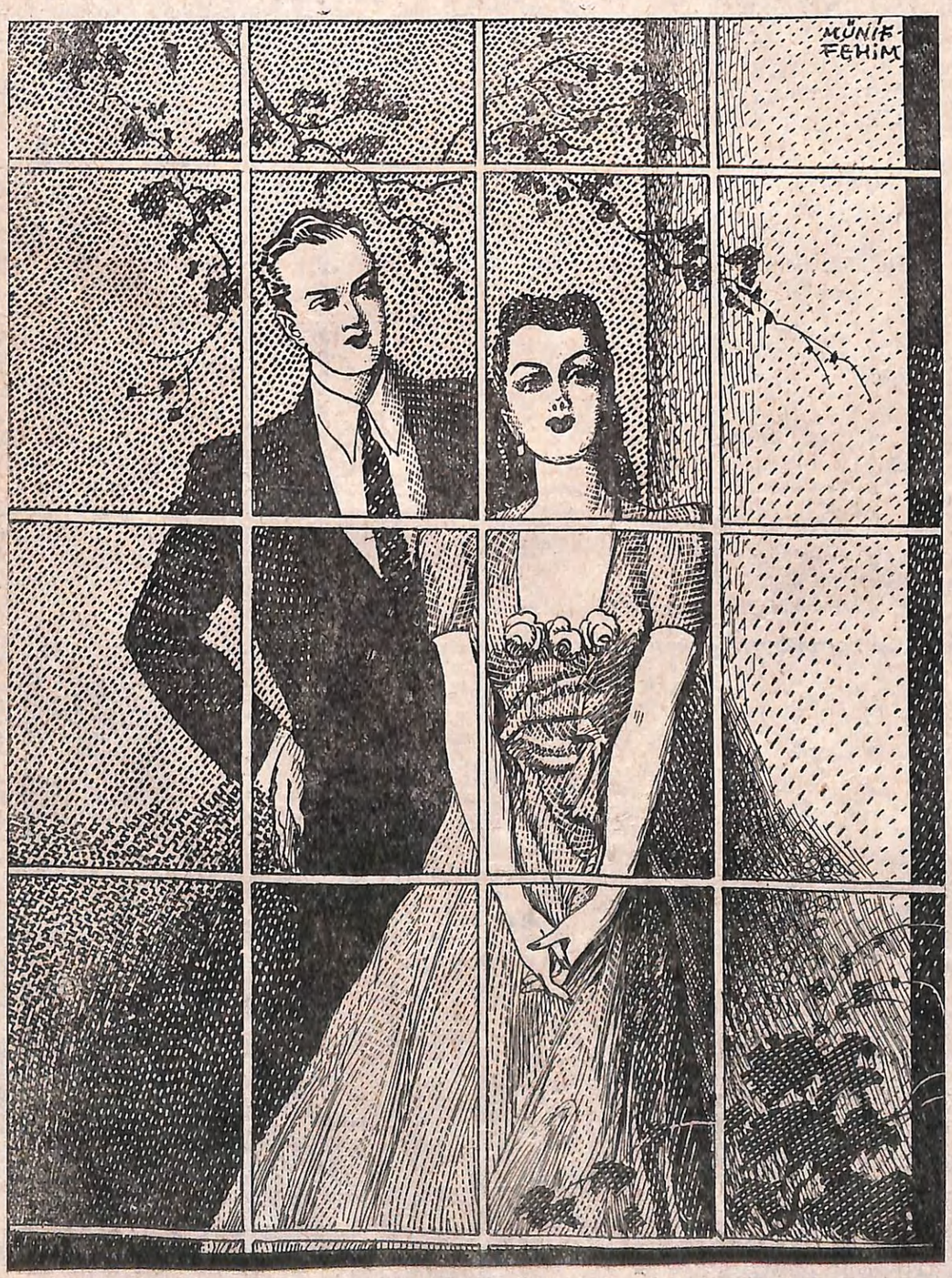

Erkek — Çok şıksınız; doğru söyleyin: "Ege" yolcusu musunuz yoksa o yolun yolcusu mu!

Çiçekler Kime ve Neye Benzer

Yazan: KARGI

II

Dişbudak — Rusya Hariciye Vekili Molotof'a,

Haşhaş — Amerika Hariciye Vekili Marshall'a,

Isırgan — İngiltere Hariciye Vekili Bevin'e,

Ateşçiçeği — Türkiye Hariciye Bakanı Hasan Sakaya,

Kaynanadili — Proseför Sadrettin Celâl Anten'e,

Arslanağzı — Demokrat Parti İzmir Başkanı Ekrem Hayri Üstündağ'a,

Damkoruğu — Halk Partisi İzmir müfettişi doktor Kâmran Örs'e,

Buzçiçeği — Muharrir Fikret Âdil'e,

Yediveren — Eski romancı, yeni başmuharrir; eski milletvekili, yeni aday Reşat Nuri Güntekin'e,

Küsyen ağacı — Muharrir ve eski milletvekili İsmail Habib'e,

Adaçayı — Şair Halit Fahri Ozansoy'a,

Çamsakızı — Eski Maarif Bakanı Hasan Âli Yücel'e,

Şimşir — Profesör doktor Fahrettin Kerim Gökay'a,

Turnagagası — Demokrat Parti İzmir şubesinden doktor Mustafa Kentli'ye,

Muhabbet çiçeği — Romancı Cahit Uçuk'a,

Herdemtaze — Akşam gazetesi başmuharriri Necmettin Sadak'a,

Anasına, babasına pay veren — Eski milletvekili, eski koordinasyon şefi Hâzım Kuyucak'a,

Kabak çiçeği — Yugoslav başkanı Mareşal Tito'ya,

Balkabağı — Sovyet Rusya Hariciye Bakan muavini Vişinski'ye,

Kartopu — Ankaranın meşhur lokantacısı Karpiç'e,

Kasımpatı — Ercüment Ekrem Talû'ya,

Boru çiçeği — Ahmet Emin Yalman'a,

Kamış — Con Kemal'e,

Çarhıfelek — Mümtaz Faik Fenik'e,

Yahende — Ömer Rıza Doğrul'a,

Kanturon çiçeği — Doktor Hâfız Cemal Lokmanhekim'e,

Hercai — Refi Cevat Ulunay'a,

Zakkum — «Yeni Asır» gazetesi başmuharriri Şevket Bilgine,

Mercanköşk — İzmir valisi Şefik Soyer'e,

Kozalak — Anadolu gazetesi başmuharriri Haydar Rüştü Öktem'e,

Bâdiseba — Meşhur İzmir tüccarlarından Ali Albayrak'a,

Zülfüaruz — Mebrure Sami Koray'a,

Akşamsafası — Kadın muharrirlerimizden Zeria Ömeri'ye,

Küçük kuzu — Meee, meee!
Büyük kuzu — Ne tuhaf, hangi süt kuzusunu yakalasam hep böyle meliyor!

Tavsiye

Daha niaşnlı iken müstakbel kaynanasiyle arası açılmıştı. Kadın bir gün kızmış, bağırıyordu:

— Kızımı dünyada sana vermem. Eğer varacak olursa kahrımdan ölürüm.

Delikanlının gözleri parladı:

— Sahi mi? Söz veriyor musunuz?

Aman, deme!

Sabahları geç kalktıkları için tenbih etmişlerdi: Gazeteci ,sütçü, ekmekçi, getirdiklerini bahçe kapısından içeri bırakırlardı. Bir gün, gece yatısına misafirliğe gittiler. Kapıya şöyle bir not bıraktılar :

— «Evde kimse yoktur. Bir şey bırakmayın.»

Geldikleri zaman bunun altında başka bir not buldular:

— «Teşekkür ederiz. Bir şey bırakmadık.»

Hırsızlar evde ne varsa alıp götürmüşlerdi.

YENİ BİR DERNEK

Yazan: KAPIKULU

Haber aldığımıza göre, müstakil millet vekilleri (Bir iş başarabildik) demek maksadıyla aralarında: (Faydalı kanunlar teklifi derneği) adlı bir cemiyet kurmuşlar.

Şehir gazinosunda ilk toplantısını yapan dernek üyeleri, başkanlığa Adnan Adıvarı, umumî kâtipliğe de Cıhat Babanı seçmişlerdir.

Çok hararetli olan bu toplantıda buzlu biralar içilmiş ve söz alan bir üye şöyle demiştir:

— Hükûmet çalışan kadınlardan yol vergisi alacakmış. Gazetelerde okuduğuma göre, bu hususta bir kanun tasarısı hazırlanıyormuş. Bu adalet ve insafa sığar mı? Derneğimiz bu meseleyi incelemelidir.

Bunun üzerine büyük bir tartışma olmuş, neticede hükûmete verilmek üzere şu protestoname kaleme alınmıştır:

(Zaten ruj, tırnak boyası, çorap, elbise, son zamanlarda ortalığı kaplayan naylon modası yüzünden para darlığına düşen kadınlarımızı, bir de yol vergisi vermeğe mecbur tutmağı muvafık görmemekteyiz. Binaenaleyh, hükûmet tarafından hazırlandığı söylenen kanun tasarısı, hemen yırtılmalı, şayet hükûmetin paraya ihtiyacı varsa, aşağıdaki hususlar göz önünde tutularak, halka hiç de ağır gelmeyecek bir (Lüks vergisi) ihdas olunmalıdır. Şöyleki:

a) Et, bugün orta halli denen bir ailenin kapısından içeriye giremiyecek kadar pahalılanmış, bir: (Lüks madde) mevkiine yükselmiştir. Bir kilo et alabilen kabadayılar, bütün şehirlerimizde parmakla gösterildiğinden bunlardan: (Lüks vergisi) alınmalı, ve kilo başına elli kuruş vermeğe mecbur tutulmalıdır.

b) Tereyağı alabilmek cüretini gösteren herkes, (a) bendindeki vergiye çarpılmalıdır.

c) Ailesini geçindirebildikten sonra limonata, dondurma, pasta, şekerleme, çikolata gibi füzûli şeylere para verebilenler de, aldıkları maddenin bir misli vergi ödemelidirler.

d) Sigara ağızlığı, baston, cep aynası, tarak, tesbih, kürdan kullananlara da münasip bir vergi tarh etmeli, bu suretle de hükûmet yeni bir gelir kaynağı bulmalıdır.)

Dernek, ikinci toplantısını çıkmaz ayın son çarşambasında yapmağı kararlaştırmış ve üyeler, büyük bir memnuniyet içinde birbirlerini tebrik etmişlerdir.

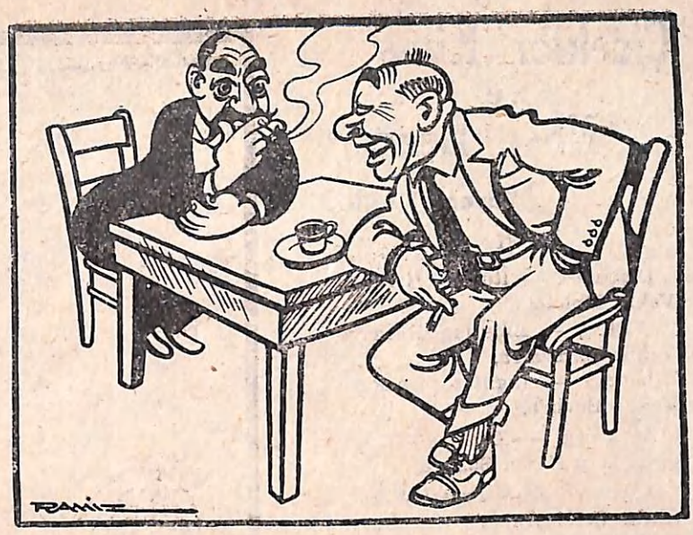

— *Halk Partisi, İstanbul Millet Vekili için meşhur bir operatörü aday göstermiş, neden?*

— *Belki yaralarımızı tedavi eder diye!*

Rüya

Önümüzdeki seçilmer için adaylığını koymuş olanlardan biri:

— En büyük emelim mebus olmak, diyordu. Acaba kazanabileeck miyim?

C. H. P. nin kıdemli milletvekillerinden biri onun omuzunu okşadı:

— Merak etme, azizim, dedi. Hülyan muhakkak hakikat olur. Ben de geçenlerde rüyada kendimi Mecliste gördüm. Uyandım baktım: Hakikaten Mecliste değil miyim?

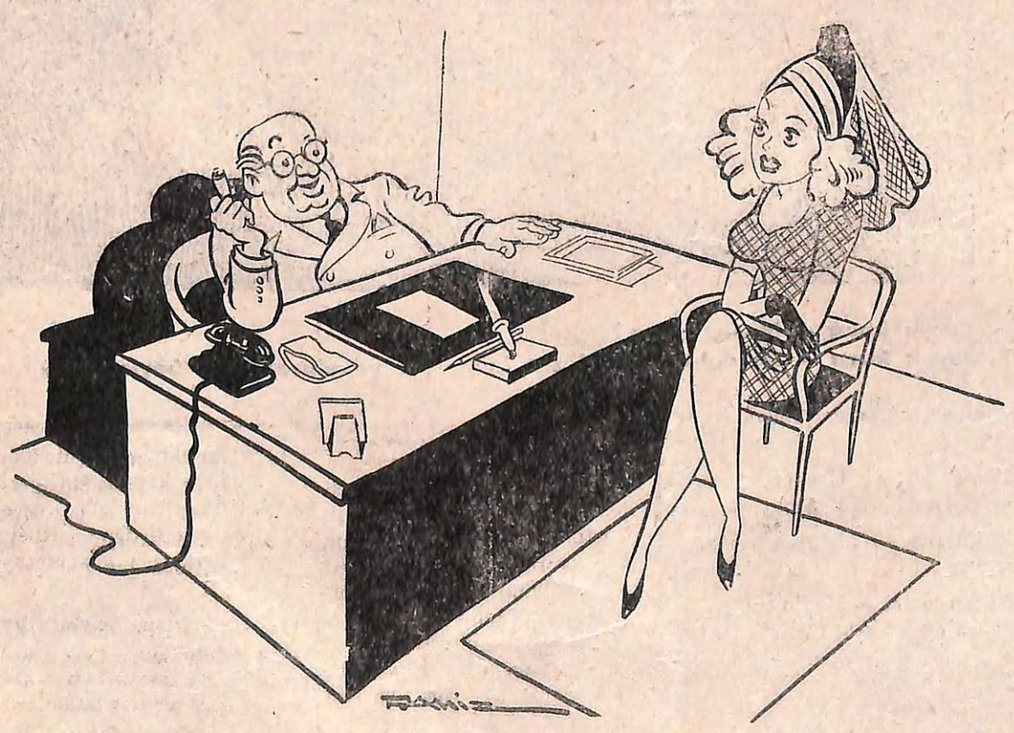

— Hanımefendi, hiç çalışmamış olduğunuz halde daktilo olmak istiyorsunuz, bari bu işi becerebilecek misiniz ?

— Tahmin ederim, herkes güzel olduğumu söylüyor !

Bahar Sayımız

MİZAH Mayısın ilk günü, Bahar Bayramı için bir fevkalâde sayı hazırlıyor. Bahar Bayramının güzel kokulu, bin bir renkli çiçekleri arasına nadide bir buket gibi karışacak olan mecmuamız sevgili okuyucularımızın daima artan büyük teveccühlerine naçiz bir mukabele olarak fazla fedakârlıklarla memleketin en çok sevilen kalemlerini ve fırçalarını bir araya toplamıştır.

Türk mizah sanatının yegâne örneği olan mecmuamızın bundan evvel çıkarttığı fevkalâde sayılar gibi Bahar sayımızın da okuyucularımız tarafından kapışılacağı muhakkaktır.

Çok renkli tablolar, Bahara ait nefis karikatürler ve yazılarla bir albüm nefasetinde çıkacaktır.

Taşra bayilerimizin daha evvelden fazla siparişlerini bildirmelerini rica ederiz.

Çömezin Röportajları:

38

Yardım Hakkında Milletlerle Konuşuyor!

Çizen: RAMİZ

Çömez — Yardım size yapılsaydı, ne yapardınız?

Rus — Hem oynardım, hem oynatırdım!

Çömez — Bu yardım ne parasıdır?

Türk — Bekçi parasıdır!

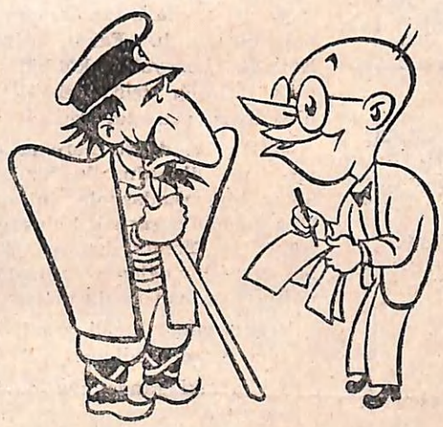

Çömez — Yardımı sana verselerdi ne yapardın?

Bulgar — Çobanlığı bırakır, kuzu olurdum!

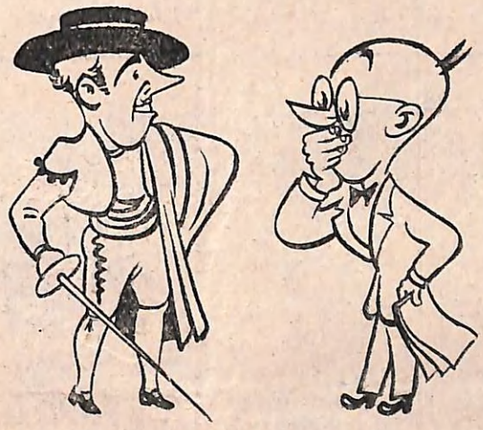

Çömez — Sen de yardım alsaydın ne yapardın?

İspanya — Öküzlerle yeniden döğüşe başlardım!

Çömez — Yardım ister misin?

Arnavut — Nüzumu yok yardımın, bize bir baş versinler kâfi?

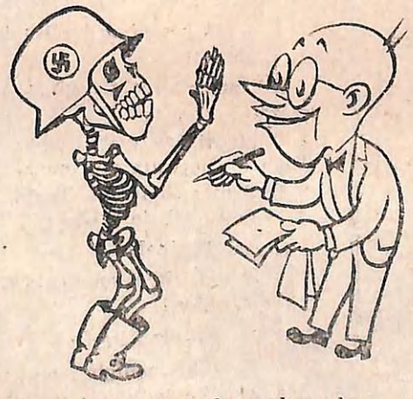

Çömez — Sana da yardım edeceklermiş?

Alman — Felek dilşad eder ehli dili amma neden sonra!

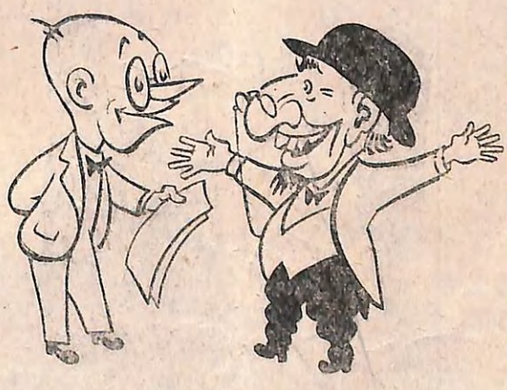

Çömez — Sen de yardım ister misin?

Yahudi — Tilkiye tavuk kebâbı yer misin? demişler, insanın yuleceğini yetiriyorsunuz, demiş!

Çömez — Sen de yardıma niyetleniyorsun galiba?

Arab — Tabii, istiyenin bir yüzü, vermeyenin iki yüzü kara derler!

Hikâye

Fal ve Sevgili

Yazan:
ÇALÇENE

Şinasi Eğripalanın soyadı, oldukça korkunçtu ama, kendisi topluiğne vazifesini görmekten bile âcizdi. Halim, selim, fareden bile korkan bir adamdı. Bir defa küçükken onu, askerî müzeye götürmüşlerdi de, kocaman kocaman topları, kılıçları, tüfekleri görür görmez yüreği ağzına gelmiş, hüngür hüngür ağlamağa başlamış, ancak dışarı çıkarıldıktan sonra biraz sükûnet bulmuş ve susmuştu. Susmuştu ama, günlerce rahat uyku uyuyamamış, korkulu rüyalarla uyanmış, dudakları uçuklamıştı.

Bu kadar korkak olmasına rağmen, ticarî işlerde müthiş atılgan, müthiş şanslıydı. Rakam ve para işlerinde en akla gelmiyecek cüretkârlığı yapar, herkes iflâsını beklerken; o, kıvırdığı on binlerce lirayı, bankadaki hesabına yatırır, gülümser:

— Haydi hayırlısı, derdi. Yeni işler için hazırlık yapmalı!

Şinasi Eğripalanın, türlü türlü huyları vardı. Meselâ: Salı günleri, hiç bir işe girişmez, seyahate çıkmaz, randevu vermezdi. Fala, büyüye, bedduaya dehşetli surette inanır; bir taahhüt altına girmeden evvel, mutlak surette kahve falına baktırırdı

Falcısı, Lûtfi Bakarer isminde bir kibar dalkavuğuydu. Sosyete, onu müthiş tutar, yaptığı tuhaflıkları dilinden düşürmez, baktığı falların mutlak surette çıktığını söyler; onu, keramet sahibi bir insan mertebesine yükseltirdi.

Şinasi Eğripalanın öyle pek çapkınlıkla alâkası yoktu. Otuz beş yaşında olmasına rağmen oldukça namuslu bir bekâr hayatı sürüyor, evine aldığı akça, pakça hizmetçilerle gününü gün ediyor, içinden:

— Eh, diyordu. Böylesi hem az masraflı, hem korkusuz oluyor. Nedir o, aşk uğruna işlenen cinayetler?

Fakat, malûm: Aşk, bir sokak köpeğine benzer. İnsan ondan kurtulmak için bir defa koşmağa başladı mı? Yandı, demektir. Çünkü, aşk da, bir sokak köpeği gibi, onun peşinden bir türlü ayrılmaz!

Zavallı Şinasi Eğripala da, bir gün aşktan kurtulmak için koşmak sevdasına düştü, fakat hayretle gördü ki: Onun elinden kurtulmak imkânsızdır.

Bu: Şükran isminde çıtı, pıtı bir esmer güzeliydi. Ona, bir kır balosunda tesadüf etmişti. Yanında, mektep arkadaşı Namık vardı. Şinasi Eğripala'yı görünce:

— Vay kardeşim!

Diye boynuna sarılmış, sonra yanındaki çıtı, pıtı genç kızı prezante etmişti:

— Şükran hanım, nişanlım!

Bir aralık Namık oldukça sarhoşlamış, bir ağaç altındaki masanın başında uyuklamağa başlamıştı. Şinasi Eğripalayla dansa kalkan Şukran:

— Namığın, demişti. İçkisinden bıktım artık. Bu gidişle galiba nişanı bozacağım.

— *Sizi de bir İlkbahar çiçeği diye seyr ediyorum.*

— *Nafile, beklediğiniz meyvayı vermem!*

Genç kızın teninden çıkan tatlı ılıklığı, bütün kuvvetiyle hisseden Şinasi Eğripala'nın ağzından şu sözler, ihtiyarsız olarak dökülmüştü:

— Yarın beraber yemek yiyebilir miyiz?

Şükran, nazlanmamış:

— Hay, hay! demişti. Nerede?

O, rüzgârın önünde uçan bir yaprak gibi, tamamiyle iradesine sahip olmıyarak:

— Tokatliyanda, demişti. Bir buçukta..

★

Namık, bir kaç gün sonra, bir ticaret işi için Avrupaya gitmişti. Orada, üç ay kadar kalacaktı.

Bu müddet zarfında, Şinasi Eğripala, hemen her gün, Şükranla buluşuyor, uzun uzun konuşuyorlar, hayattan, saadetten bahsediyorlardı. Fakat, Şinasi Eğripala, her yalnız kaldığı zaman, yaptığı işin vehametini hissediyor, nedamet getiriyor:

— Hiç de doğru hareket etmiyorum, diyordu. Bu kız, nihayet bir arkadaşımla nişanlı. Neden onunla sık sık buluşuyorum? Ya, Namık duyarsa? Zaten, asabî bir oğlandır, alimallah postuma saman doldurur!

Her akşam, kendi kendisine yemin, kassem ediyor:

— Yarınki randevuya gitmiyeceğim!

Diyor, fakat, bir miknatısın çektiği topluiğne gibi, gene Şükrana koşuyordu.

Güzel bir ilkbahar günüydü. Şükranla Boğaza gideceklerdi. Şinasi Eğripala, onu Taksimde, hususî otomobilinin içinde bekliyordu. Şükran, karşıdan görünür, görünmez, Şinasinin kalbi çarpmağa başlamıştı. İçinden:

— Mutlaka, diyordu. Bu kıza âşık oldum!

Şükran, otomobile girer,, girmez:

— Şinasi Bey, dedi. Bugün Namığa bir mektup yazdım, nişanı bozduğumu söyledim. Yüzüğünü de annesine iade ettim.

Şinasi Eğripala:

— Fakat, diye kekeledi. Böyle birdenbire...

Şükran sözünü kesti:

— Onu sevmediğimi anladım, dedi. Benim kalbimin fatihi bir başkası!.

Bu sözleri, öyle bir edâ ile söylemişti ki: Onun kalbini fethedenin Şinasi Eğripala olduğunu anlamamak için insanın — affedersiniz — eşşek olması lâzımdı.

★

Şinasi Eğripala, ertesi günü,

Ne münasebet!

Arkadaşı, yeni evlenmişti. Onun evine ilk ziyaret için gidiyordu. Baktı ev, dehşetli kalabalık. Halbuki, o, damadın hısım, akraba ve dostlarını tebrik etmek istiyor, fakat kimseyi tanımıyordu. Nihayet yaşlı bir kadının yanına gitti:

— Siz damadın akrabalarından mısınız? diye sordu.

Kadın öfkeyle:

— Ne münasebet! diye haykırdı. Ben kaynanasıyım!

Ateş

Çocuk akşam eve geldi. Annesine anlatmıya başladı.

— Sinemada bir adam gördük, ateş yiyordu.

Kadın başını salladı:

— Ya? dedi. Demek, orada, her şey ateş pahasınaymış!

Pişmanlık

Foto Sabah İsmail İnsel'e yeni evli bir çift fotoğraf çektirmek üzere gelmişlerdi. Genç zevce, gayet hoppa, yerinde duramıyan ateş gibi bir kadındı. Poz veriyor, tam resmin çekileceği sırada kaşını, gözünü oynatıyordu. Nihayet İsmail İnsel dayanamadı:

— Lâkin hanımefendi, dedi. Hareketsiz durmazsanız, işim çok zorlaşacak..

Genç kadının kocası, mahcup olmuştu. Karısına:

— Seni, dedi. Buraya getirdiğime pişman oldum.

İsmail İnsel atıldı:

— Asıl, dedi. Bu haliyle resmini çekersem, o zaman pişman olursunuz!

Evlilik - Bekârlık

Bekârlığın sultanlığından, evliliğin bahtiyarlığından bahsolunuyordu.

Nizamettin Nazif Tepedelenlioğlu:

— Bilmezsiniz, dedi. evli bir adamın karısı, bütün dertlerinde ona nasıl ortak olur!

Büyük şair Yahya Kemal Beyatlı cevap verdi:

— Evet, dedi, hakkın var. Bilhassa bekârların tanımadığı dertlerde.

Üzüm üzüme...

Bahçe mimarı Mevlût Baysal, yanında çalışan bir gençle beraber evinde oturuyordu. Birkaç ahbabı misafir olarak geldiler. Söz arasında, iş faldan anlama bahsine geldi. Genç, hemen atıldı:

— Ben, dedi. el falından çok iyi anlarım.

Misafirler hayret ettiler:

— Fakat, dediler. Nereden öğrendiniz?

Mevlût Baysal söze karıştı:

— Benim yüzümden, dedi. Geçen sene, bahçede çalışmak üzere bir çok çingeneyi rençber olarak almıştım. Oğlan onlarla düşe kalka falcı oldu, işin içinden çıktı!

Çaresizlik

İstanbul Konservatuvarının değerli neyzeni Salâhattin Can, müzisyen arkadaşlariyle konuşuyordu. Aralarında, yeni yetişecek bri genç de vardı. Fakat, arkadaşları, bu gencin tenbelliğinden bahsediyorlar; onu, yüzüne karşı acı sözlerle hırpalıyorlardı.

Bir aralık, aralarından biri, gençe çıkıştı:

— Bunca zamandır, dedi. O kadar uğraşıyorum, seni bir türlü adam edemedim!

Salâhattin Can, gülümşedi:

— Dostum, dedi. Cenabıhak, bu kadar uğraşmış, onu adam edememiş. Sen kim oluyorsun ki?!.

---

meşhur falcı Lûtfi Bakarer'e koştu. Falına baktırdı. Lûtfi Bakarer:

— Paşam, diyordu. Sen isminin baş harfi: (Ş), son harfi de: (N) olan bir genç kızla tanışmışsın. Şayet, bununla evlenirsen, bahtiyar olacaksın, servetin de on misli artacaktır!

★

Şükranla Şinasi Eğripala'nın nikâhları olmuş, aradan dokuz gün geçmişti. Şimdi düğün hazırlığına başlamışlardı.

Şinasi yazıhanesine henüz gelmişti ki; içeriye top gibi Namık girmişti.

Şinasi, bir hâdise çıkacak diye, masasının arkasına gizlenmeğe çabalarken, Namık:

— Haberin var mı? dedi. Ben nişanlım Şükrandan ayrıldım. Yüzüğünü iade ettim. Meğer, az daha, bir kalleşliğe kurban oluyormuşum!

Şinasi Eğripala, onun yüzüne korku ve hayretle bakarken, Namık sözlerine devam etti:

— Bu kıza, dedi. Bir konserde rastgelmiştim. Yanında, eskiden tanıdığım bir arkadaş vardı. Bana: «nişanlım!» diye onu takdim etti, kız, dehşetli hoşuma gitti. Gizlice kendisinden bir randevu istedim, geldi. Bana âşık olduğunu ihsas etti, nişanı bozduğunu söyledi. Bilirsin, ben fala dehşetli inanırım. Hemen Lûtfi Bakarer'e koştum. Bana: «Başı: (Ş), sonu: (N) ile biten bir kızla tanışmışsın, şayet onunla evlenirsen hem bahtiyar, hem de çok zengin olacaksın!» dedi. Ben de nişanlandım. Avrupada Şükranın eski nişanlısına rastlımıyayım mı? Bana, ne dedi biliyor musun? Meğer, Şükran, falcı Lûtfi Bakarer'in kız kardeşiymiş! Onu, sosyetede kimseye tanıtmıyor, el altından piyasaya sürüyor, çakacak bir yağlı kuyruk arıyormuş. Meğer, ben enayi bu oltaya tutulmuşum! Tahkik ettirdim, işin aslını öğrenince, nişanı bozdum!

Namık oturduğu iskemleye yaslandı, gürültülü bir kahkaha kopardıktan sonra ilâve etti:

— Bakalım, dedi. Bunu nikâhla alacak ve aramızda enailik pâyesine yükselecek kabadayı kim olacak?

Ehven şey

Genç bir kadın, genç bir kadın arkadaşına rastgelmişti. Birden hayretle bağırdı:

— Vay! Yeni bir şapka daha aldın ha! Peki, bu kadar masrafı kocandan nasıl koparabiliyorsun, anlayamıyorum.

Yeni şapkalı genç kadın, sükûnetle cevap verdi:

— Kolayı var, azizim! Kendim oturup alelacayip bir şapka yapıyorum. Beraber sokağa çıkacağımız zaman onu giyiyorum. Kocam görünce: «Aman Allah aşkına onu başından çıkar da sokakta ben sana istediğin şapkayı alayım» diyor.

Hacı yatmaz

Mevsimin en taze dedikodusunu anlatıyorlardı:

— Terziye iki bin lira borcu varmış. Nihayet adam dava açmış. Bunun üzerine kadın, bir avukat bulmuş, nişanlanmış, müdafaasını ona parasız yaptırmış.

— Ya? Peki, davayı kazanmış mı bari?

— Hayır, avukat davayı kaybedince kadın bu sefer onunla nişanı bozmuş, terzi ile evlenmiş...

Dert mi bu?

Sevgilisi ağlaya ağlaya anlatmıya başladı:

— Bir şey söyliyeceğim, üzüleceksin. Babam iflâs etti, on paramız kalmadı...

Delikalı kızcağızı okşadı:

— Üzülme, yavrum dedi. Ben nasıl olsa başka bir paralı kız bulurum.

Sahibi ve yazı işlerini
filen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

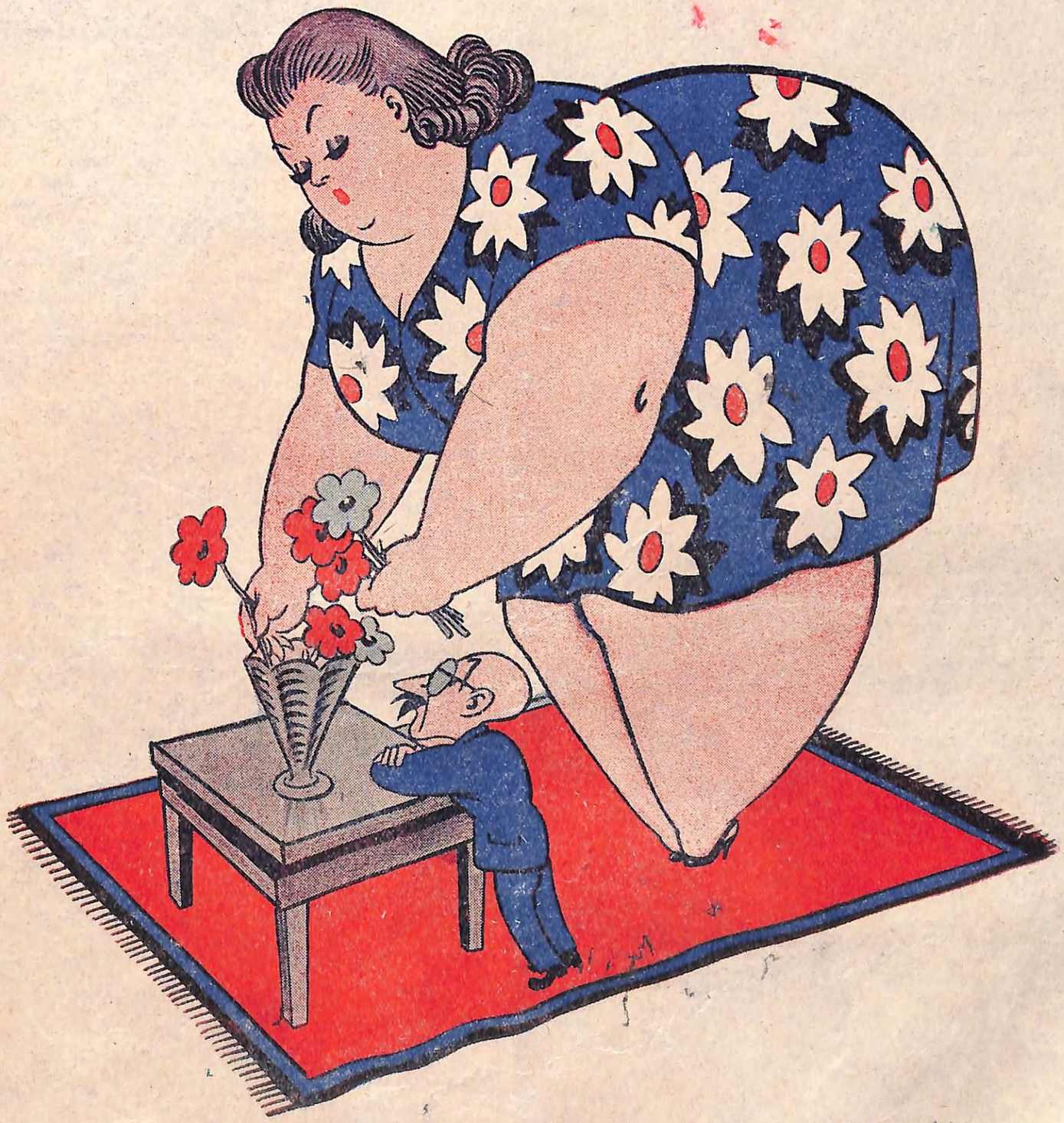

Sıska Dayı — Karıcığım, keşke çiçek olsaydım da, beni de iyi yerlere koysaydın.
Tombul Teyze — Kocacığım, sen goncasın, seni vazolara değil, yakama takup gezdireceğim!

T. T POSTASI

Artova: Y. N. G.

S — Sayın Teyzeciğim oğlunuz Yumuk şişmanlıkta neredeyse sizi geçecek, fakat kızınız Pamuk ise babası Sıska Dayıdan daha ufalmakta.. Halbuki oğlanlar babalarına, kızlar annelerine benzer derler. Sizinkiler neden yolun aksini tutmuşlar acaba?

C — Ailemiz çeşitli olsun diye Yaradan hayli özen- hem tombulu olduğu için çocuklarının tuttuğu yolun aksi olmadığını açıklarım!

Kadirga: Seyfi Kuşçu:

S — Teyzeciğim, bahar geldi marullar gözükmeğe başladı. Yakında herkes göbeklilere hücum edecek. Bu arada sizi de seçenler olur mu dersiniz?

C — Bizi seçen seçmiş... Göbekli marul isteyenlere